

Prejudicinis klausimas

Ar 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB⁽¹⁾ dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 135 straipsnio 1 dalies a punktą reikia aiškinti taip, kad tokioms paslaugoms kaip nagrinėjamos šioje byloje, kurias draudimo bendrovei draudiko vardu ir naudai teikia trečiasis asmuo, neturintis jokių teisinių santykių su apdraustuoju, taikomas minėtoje nuostatoje nurodytas atleidimas nuo mokesčio?

⁽¹⁾ OL L 347, p. 1.

2015 m. vasario 2 d. Okresný súd Dunajská Streda (Slovakija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Home Credit Slovakia a. s./Klára Bíróová*

(Byla C-42/15)

(2015/C 155/10)

Proceso kalba: slovakų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Okresný súd Dunajská Streda

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: *Home Credit Slovakia a.s.*

Atsakovė: Klára Bíróová

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinanti Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008, p. 66, toliau – Direktyva 2008/48/EB) 10 straipsnio 1 dalyje vartojamos sąvokos „popieriuje“ ir „kitoje patvarioje laikmenoje“ [atsižvelgiant į 3 straipsnio m punktą] turi būti aiškinamos kaip apimančios:

- ne tik sutarties šalių pasirašyto dokumento tekstą („hard copy“), kuriame pateikiama direktyvos 10 straipsnio 2 dalies a–v punktuose nurodyta informacija, bet ir
- visus kitus dokumentus, kurie nurodomi minėtame tekste ir kurie pagal nacionalinę teisę yra sutarties sudedamosios dalys (pvz., „bendrosios sutarties sąlygos“, „kredito sąlygos“, „mokesčiai“, kreditoriaus parengtas „įmokų mokėjimo planas“), ir ar tokie dokumentai *per se* neatitinka „rašytinės formos“ reikalavimo pagal nacionalinę teisę (pvz., kai nėra pasirašyti sutarties šalių)?

2. Atsižvelgiant į atsakymą į pirmąjį klausimą:

ar Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 1 ir 2 dalys, atsižvelgiant į tos pačios direktyvos 1 straipsnį, pagal kurią šios direktyvos tikslas visiškai suderinti [valstybių narių teisės aktus] šioje srityje, turi būti aiškinamos kaip draudžiančios tokį reglamentavimą ar nacionalinę praktiką, pagal kuriuos:

- norint, kad būtų tenkinamas „rašytinės formos“ reikalavimas pagal atitinkamos valstybės narės teisę, reikalaujama, kad visa 10 straipsnio 2 dalies a–v punktuose numatyta informacija būtų nurodyta viename dokumente (iš principo sutarties šalių pasirašytame dokumente) ir

— nepripažįstama vartojimo kredito sutarties visiška teisinė galia tik dėl to, kad dalis minėtos informacijos nenurodoma pasirašytame dokumente, net jei tokia informacija (ar jos dalis) nurodoma atskirame dokumente (pvz., „bendrosios sutarties sąlygose“, „kredito sąlygos“, „mokesčiai“, kreditoriaus parengtuose „įmokų mokėjimo planas“), nors: (i) pačioje rašytinėje sutartyje nurodomi tokie dokumentai, (ii) yra tenkinamos nacionalinėje teisėje numatytos tokių dokumentų pripažinimo sutarties dalimi ir (iii) tokiu atveju aptarta vartojimo kredito sutartis bendrai atitinka sutarties parengimo „kitoje patvarioje laikmenoje“ reikalavimus pagal direktyvos 10 straipsnio 1 dalį?

3. Ar Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 2 dalies h punktas turi būti aiškinamas taip, kad šioje nuostatoje numatyti duomenys (konkrečiai „mokėjimų periodiškumas“)

— turi būti aiškiai nurodyti konkrečiai aptariamoje sutartyje [iš principo nurodant kiekvienos įmokos konkrečias datas (metus, mėnesį ir dieną)], ar

— pakanka, kad sutartyje būtų pateikta bendra informacija apie objektyviai suprantamas nuorodas, iš kurių būtų galima nustatyti šias datas (pvz., įtvirtinant sąlygas, kad „mėnesinė įmoka turi būti sumokėta iki kiekvieno kalendorinio mėnesio 15 dienos“, „pirmoji įmoka turi būti sumokėta per mėnesį nuo sutarties pasirašymo, o visos kitos įmokos turi būti sumokėtos per mėnesį nuo paskutinės sumokėtos įmokos dienos“ ar kitokias atitinkamas formuluotes)?

4. Jei trečiojo klausimo antroje įtraukoje pateiktas aiškinimas būtų pripažintas teisingu,

ar Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 2 dalies h punktas turi būti aiškinamas taip, kad šioje nuostatoje numatyti duomenys (konkrečiai „mokėjimų periodiškumas“) gali būti nurodyti ir atskirame dokumente, į kurį daroma nuoroda sutartyje, atitinkančioje rašytinės formos reikalavimą (pagal direktyvos 10 straipsnio 1 dalį), tačiau kuris *per se* nebūtinai atitinka tokį reikalavimą (t. y. dokumente, kuris nebūtinai turi būti pasirašytas sutarties šalių; pvz., tai gali būti dokumentas, kuriame nurodytos „bendrosios sutarties sąlygos“, „kredito sąlygos“, „mokesčiai“, kreditoriaus parengtas „įmokų mokėjimo planas“)?

5. Ar Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 2 dalies i punktas turi būti aiškinamas taip, kad:

— terminuotoje kreditavimo sutartyje, pagal kurią paskolintas kapitalas grąžinamas ar amortizuojamas mokant atskiras įmokas, ją pasirašant nebūtinai turi būti nurodyta tiksli kiekvienos įmokos dalis, kuri skirta paskolinto kapitalo grąžinimui ir dalis, kurią sudaro palūkanos ir mokesčiai (t. y. detalus įmokų mokėjimo/amortizavimo planas nebūtinai turi būti sudedamoji sutarties dalis), tačiau tokie duomenys gali būti pateikti įmokų mokėjimo/amortizavimo plane, kurį kreditorius pateikia skolininkui šio prašymu, ar vis dėlto taip, kad

— 10 straipsnio 2 dalies h punktas užtikrina skolininkui papildomą teisę reikalauti amortizavimo lentelės išrašo, su tiksliai nurodytomis datomis visu kreditavimo sutarties galiojimo laikotarpiu, tačiau ši teisė neatleidžia sutarties šalių nuo pareigos jau į pačią sutartį įtraukti konkrečiai sutarčiai personalizuotą informaciją dėl atskirų įmokų (privalomų pagal kreditavimo sutartį visą jos galiojimo laikotarpį) dalių paskirsimo kapitalo grąžinimui ir palūkanoms bei mokesčiams?

6. Jei penktojo klausimo pirmoje įtraukoje pateiktas aiškinimas būtų pripažintas teisingu,

ar toks klausimas atitinka Direktyvos 2008/48/EB siekiamą tikslą dėl visiško suderinimo, atsižvelgiant į tai, kad valstybė narė pagal tos pačios direktyvos 22 straipsnio 1 dalį negali reikalauti, kad kreditavimo sutartyje būtų tiksliai nurodyta kiekvienos atskiros įmokos dalis, tenkanti kapitalo grąžinimui ir palūkanų bei mokesčių dalis (t. y., kad detalus įmokų mokėjimo/amortizavimo planas būtų sudedamoji sutarties dalis)?

7. Ar Direktyvos 2008/48/EB 1 straipsnio, pagal kurias šia direktyva siekiama visiško [valstybių narių teisės aktų] suderinimo šioje srityje, ar tos pačios direktyvos 23 straipsnio, pagal kurį sankcijos turi būti proporcingos, nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad minėta direktyva draudžia nacionalinės teisės nuostatą, pagal kurią didelės dalies Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 2 dalyje nurodytos informacijos nepateikimas kreditavimo sutartyje reiškia, kad suteiktas kreditas laikomas atleistu nuo palūkanų ir kitų mokesčių, t. y. skolininkas kreditoriui privalo grąžinti tik pagal sutartį gautą kapitalą?

2015 m. vasario 6 d. Oberlandesgericht Celle (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Remondis GmbH & Co. KG Region Nord/Region Hannover

(Byla C-51/15)

(2015/C 155/11)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Oberlandesgericht Celle

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Atsakovas: Region Hannover

Tretysis asmuo: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Prejudiciniai klausimai

1. Ar dviejų teritorinių valdžios institucijų susitarimas, kurio pagrindu šios teritorinės valdžios institucijos pagal įstatus įsteigia bendrą tikslinę juridinio asmens statusą turinčią asociaciją, kuri savo atsakomybe vykdo tam tikras funkcijas, anksčiau priskirtas susijusioms teritorinėms valdžios institucijoms, yra „viešojo sutartis“, kaip tai suprantama pagal 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/18/EB ⁽¹⁾ dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo 1 straipsnio 2 dalies a punktą, kai šis funkcijų perdavimas susijęs su paslaugomis, kaip tai suprantama pagal šią direktyvą, ir už tai gaunamas atlygis, kai tikslinė asociacija vykdo veiklą, kuri viršija susijusioms teritorinėms valdžios institucijoms anksčiau priskirtas funkcijas, ir kai funkcijų perdavimas nepriskiriamas prie „dviejų rūšių sutarčių“, kurios, nors jas ir sudaro viešieji subjektai, pagal Teisingumo Teismo praktiką (žr. naujausio Sprendimo *Piepenbrock*, C-386/11 ⁽²⁾, 33 ir paskesnius punktus) nepatenka į Sąjungos viešųjų pirkimų teisės taikymo sritį?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar klausimas, ar tikslinės asociacijos steigimas ir su tuo susijusių funkcijų perdavimas šiai asociacijai išimties tvarka nepatenka į Sąjungos viešųjų pirkimų teisės taikymo sritį, sprendžiamas remiantis principais, kuriuos Teisingumo Teismas nustatė sutartims, viešojo subjekto sudarytoms su teisiškai jam nepriklausančiu asmeniu, ir pagal kuriuos netaikoma Sąjungos viešųjų pirkimų teisė, kai tas subjektas atitinkamą asmenį kontroliuoja analogiškai kaip savo paties tarnybas ir minėtas asmuo tuo pačiu momentu pagrindinę savo veiklos dalį vykdo vienam ar keliems jį kontroliuojantiems subjektams (šiuo klausimu, be kita ko, žr. Sprendimo *Teckal*, C-107/98 ⁽³⁾, 50 punktą), ar, priešingai, taikomi principai, kuriuos Teisingumo Teismas nustatė viešųjų subjektų tarpusavio bendradarbiavimą numatančioms sutartims, kuriomis siekiama užtikrinti su viešąja paslauga susijusios jiems bendros užduoties įgyvendinimą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce ir kt.*, C-159/11 ⁽⁴⁾, 34 ir paskesnius punktus)?

⁽¹⁾ OL L 134, p. 114; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 132.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2013:385

⁽³⁾ ECLI:EU:C:1999:562

⁽⁴⁾ ECLI:EU:C:2012:817